

**Een bruiloft  
zonder bruidegom**

Zes

**Een liefde die  
alles overwint**

dagen

**Zes dagen om  
de waarheid  
te achterhalen**

**DANI ATKINS**

**'Emotioneel en meeslepend.' THE SUN**



DANI ATKINS

*Zes dagen*

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

ZATERDAG

# 1

De deur van de slaapkamer kraakte nog steeds als hij openging. Mijn vader had er nooit iets aan gedaan en dat vond ik eigenlijk wel fijn. Hij stond in de deuropening, een onbekende man in een pak dat ik nog nooit had gezien.

Het duurde lang voor een van ons iets zei. Uiteindelijk was hij degene die de stilte verbrak. ‘Je ziet er prachtig uit, Gemma.’ Zijn stem klonk laag en vreemd hees. ‘Kon je moeder dit maar meemaken.’

Onder het geruis van tule en met lovertjes afgezet kant keerde ik me om en keek de man aan van wie ik al mijn hele en zijn halve leven hield. Mijn vader was gewoon onherkenbaar in het antracietgrijze jacquet. Zijn haar had hij de dag ervoor zo kort laten knippen dat je zou denken dat hij zich na de ceremonie bij het leger ging aanmelden. En zijn gewoonlijk peper-en-zoutkleurige stoppelbaardje was verwijderd met een scheermes dat zo scherp was dat ik kon zien waar hij met zijn onvaste hand in zijn wang had gesneden. Die twee kleine keepjes waren het enige beetje kleur in zijn ongebruikelijk bleke gezicht.

‘O, pap,’ zei ik, en ik deed mijn best de kracht die ik voor dit moment had bewaard aan te spreken. Want ik had altijd al geweten dat die woorden vandaag zouden worden uitgesproken. Het enige waar ik niet zeker van was, was of ze van hem kwamen of van mij.

Hij stak zijn handen, ruw van het werken, naar me uit en ik legde die van mij erin en ineens was ik weer acht en net van mijn fiets gevallen. Of twaalf en was mijn konijn net doodgegaan. Of veertien en de jongen die ik leuk vond had iemand anders meegevraagd naar een schoolfeest. Mijn vader was er op al die momenten voor me geweest – maar als lid van een team. Ik zag wel hoe moeilijk het voor hem was om deze enor-

me mijlpaal in mijn leven te beleven zonder mijn moeder aan zijn zijde.

‘Als twee druppels water,’ zei hij zachtjes. Het was een refrein dat ik al talloze keren had gehoord. De puber die ik was zou waarschijnlijk hebben gerold met de groene ogen – even groen als die van mijn moeder. De puber die ik was had ook gezworen dat ik mijn haar, dat precies dezelfde kleur kastanjebruin had als dat van haar een andere kleur zou verven. Maar de ik die ik was geworden sinds ik mijn moeder drie jaar geleden verloren had, klampte zich gretig vast aan elke overeenkomst, alsof het een draadje was in een rafelend touw.

Ik keerde me om naar de spiegel en liet mijn hand in de kromming van zijn elleboog glijden, zoals ik over nog geen uur weer zou doen, als hij met me naar het altaar zou lopen. En voor het eerst zag ik het zelf ook echt. Ik leek inderdaád op de vrouw in het zilveren fotolijstje in de zitkamer. Oké, onze trouwjurken leken totaal niet op elkaar en zij had een ingewikkeld opgestoken kapsel terwijl mijn haar in zachte golven langs mijn rug hing. Maar de uitdrukking op haar gezicht waarmee ze naar de man naast haar keek, was er een die ik herkende uit een stuk of honderd Facebook-posts. Het was de uitdrukking waarmee ik zelf altijd naar Finn keek.

Perfect getimed vloog de deur van mijn oude slaapkamer weer open en de wervelwind genaamd Hannah Peterson kwam binnen met mijn trouwboeket in haar hand. Haar ogen schoten heen en weer tussen pa en hij. ‘Er wordt hier niet gehuild,’ zei ze vermanend en maar half voor de grap. ‘Ik kan ook nog geen vijf minuten weg zijn.’ Na vijftientig jaar als mijn beste vriendin had Hannah wel zo ongeveer de privileges van een zus verdiend en dus had ze er geen enkele moeite mee om mij én mijn vader de les te lezen als ze dat nodig vond. ‘Denk aan onze afspraak: geen tranen voordat jullie het jawoord hebben gegeven, oké?’

‘Dat die arme man van je het met jou uithoudt,’ zei papa plagend. Hij sloeg zijn arm om de schouders van mijn belangrijkste bruidsmeisje en gaf haar een vaderlijk kneepje.

‘Voornamelijk dankzij zijn koptelefoon met noisecancelling,’ zei ze lachend. ‘De auto voor de bruidsmeisjes staat beneden te wachten en de chauffeur zegt dat die van jou over een paar minuten komt,’ zei ze,

weer helemaal in haar rol van ceremoniemeester. Ik zweer het, als ze een klembord kwijt had gekund in de plooiën van haar jurk van fuchsiaroze tafzijde, dan had ze dat met liefde de hele dag met zich meegezeuld.

‘Waar is Milly?’ vroeg ik, en ik keek achter mijn vriendin of haar schattige kleine meisje erbij was. Mijn petekind zou over een paar maanden vier worden, bijna even oud als haar moeder was toen wij vriendinnetjes werden. Ik had niemand liever als bloemenmeisje willen hebben dan Milly.

‘Die heeft het even druk met het martelen van de kat,’ zei ze en ze wendde zich tot mijn vader met een berouwvol: ‘Sorry. En daarna zal ze zich waarschijnlijk storten op het vernielen van het bosje nepbloemen dat ik haar heb gegeven. Het echte boeketje krijgt ze pas in handen op het moment dat de kerkdeuren opengaan.’

Ik grijnsde even naar mijn vriendin. ‘Jij denkt ook echt overal aan, hè?’

‘Ik wil gewoon dat vandaag alles perfect verloopt voor je,’ zei ze en even schoot Hannah vol, wat niks voor haar was.

Beneden klonk een gillette dat óf van haar kind kwam óf van de kat en op haar elegante satijnen schoentjes draaide Hannah zich met een ruk om en liep weg.

‘Ik zie jullie straks voor de kerk,’ zei ze, en ze gaf ons een kushand voor ze in een wolk parfum de slaapkamer uit liep.

Een paar minuten later viel de voordeur dicht en trilde nog even na. Toen slaakte het huis een zachte zucht van opluchting en werd alles weer stil. De kapsters, de schoonheidsspecialiste en de bloemisten waren allang weg; net als de familie en vrienden, die inmiddels al wel plaatsgenomen zouden hebben in de met bloemen versierde kerkbanken.

Alles en iedereen was precies op de plek waar ze moesten zijn. Dus waarom knaagde er dan een soort ongerustheid aan me? Dat was al zo sinds ik die ochtend vroeg wakker geworden was van de wekker op mijn telefoon. Nog half slapend had ik naar het plafond liggen knippen, terwijl ik probeerde te bedenken waar ik was. Zonder nadenken stak ik mijn hand uit naar Finn, maar de andere helft van mijn oude

tweepersoonsbed was koud en leeg. Had pa datzelfde gevoel nu ook elke ochtend? Het was een intens verdrietige gedachte om de ‘gelukkigste dag van je leven’, zoals iedereen het altijd noemt, mee te beginnen.

Ik zwaaide mijn benen uit bed en daar was eindelijk mijn glimlach weer, na een blik op de jurk van ivoorkleurig kant die ik later die dag zou dragen, als ik met de man van wie ik hield in het huwelijk zou treden.

Omdat ik de verleiding niet kon weerstaan, pakte ik mijn telefoon en trok hem nog aan het snoer waarmee hij aan de lader lag naar me toe, alsof ik een vis binnen hengelde. Was het te vroeg om Finn ‘goeiemorgen’ te appen? Zou het evenveel ongeluk brengen als hem zien, of gold dat soort bijgeloof niet voor de moderne technologie? Ik besloot dat een snel whatsappje het risico wel waard was.

Goeiemorgen, Mr D. Fijne trouwdag! Kan niet wachten om je straks te zien. xxx

Ik bleef vijf hele minuten wachten met de telefoon in mijn hand tot er een reactie kwam, maar legde hem toen toch maar een tikje teleurgesteld weg. Finn zou wel onder de douche staan, of hij was nog aan het hardlopen, zoals elke ochtend. *Of hij heeft een kater*, opperde een vervelend stemmetje in mijn hoofd. Ik luisterde er niet naar, want ik had geen zin om aan die discussie terug te denken.

‘Je realiseert je toch wel dat níemand zijn vrijgezellenfeest letterlijk de avond voor zijn bruiloft heeft? Dat is altijd wéken voor de grote dag, zodat je tijd hebt om bij te komen.’

‘Het was de enige avond dat ik kon,’ had Finn geantwoord, en hij had zijn armen om mijn middel geslagen en me tegen zich aan getrokken. ‘Ik moet me rot werken om mijn deadline te halen voor de huwelijksreis.’ Hij had zich voorovergebogen en me gekust op die manier waardoor mijn knieën altijd de kluts kwijtraakten. ‘Ik weet niet of je het weet, maar ik ga binnenkort trouwen,’ had hij laag in mijn nek gefluisterd.

‘Ik hoorde het. Wat een mazzelaar, dat meisje.’

Finn schudde zijn hoofd en keek me strak aan. ‘Nee. Ik ben de mazzelaar.’

Pa stond op me te wachten onder aan de trap waar ik in de afgelopen drieëndertig jaar vanaf gegleden, gehuppeld en zelfs weleens gevallen was. Hij stond zo trots naar me te lachen dat ik even bang was weer onderuit te gaan. Achter hem stond de deur open en ik ving een glimp op van een glanzende, zilverkleurige Bentley, versierd met lint, die bij de stoep stond te wachten.

‘Voor we gaan...’ begon pa, zo nerveus dat zijn adamsappel op en neer wipte alsof hij wilde ontsnappen. Hij schraapte zijn keel, waardoor het ding even tot rust leek te komen. ‘Ik heb iets voor je,’ zei hij, en hij tastte onhandig in de zak van zijn jacquetjas. ‘Namens je moeder en mezelf.’

Ik voelde de tranen al dreigen toen ik mijn hand uitstak naar het kleine, fluwelen juweliersdoosje. De door de schoonheidsspecialiste zo zorgvuldig aangebrachte bruidsmake-up, compleet met ‘tsunami-bestendige’ mascara, liep nu ineens toch gevaar.

Ik nam het doosje aan en hield het even in mijn trillende handen voor ik het dekseltje openklikte. Het kettinkje erin was van fijn zilver, maar het was het hangertje dat eraan hing waardoor ik bijna in huilen uitbarstte.

‘Het is mama’s steen, die uit haar verlovingsring,’ zei ik zachtjes, want ik herkende hem meteen uit een caleidoscoop aan herinneringen.

‘Ze zou willen dat jij hem kreeg,’ zei pa, zijn stem ineens weer hees. ‘Ik dacht, als we er nou een ketting van laten maken, dan voelt het alsof ze er vandaag toch bij is.’

Ik draaide me om naar de spiegel in de hal en tilde mijn haar uit mijn nek om het slotje vast te maken. De druppelvormige diamant kwam als een vallende ster op mijn blote huid te hangen, vlak boven mijn decolleté. Ik voelde het gewicht ervan dicht bij mijn hart, terwijl ik mijn vader stevig knuffelde. ‘Ik vind hem prachtig. Echt waar. Maar mama zou er hoe dan ook vandaag bij zijn, ook zonder dit. Ze zou zich door niks of niemand laten tegenhouden.’

Pa hield mijn hand stevig in de zijne toen hij me over het druk betegelde tuinpad naar de auto leidde, stapte zelf voorzichtig na mij in en nam plaats op het kleine stukje achterbank dat niet door mijn jurk in beslag werd genomen. Het voelde alsof we allemaal verzwolgen werden



door zeepbellen van tule, maar het was maar een halfuurtje rijden naar de kerk.

‘Zenuwachtig?’ vroeg pa. Het was dezelfde vraag die hij me had gesteld toen hij me op mijn eerste schooldag kwam brengen, en dertien jaar later nog eens, toen hij me naar mijn universiteitsstad bracht.

Deze keer was het antwoord simpel: ‘Nee. Ik heb gewoon heel veel zin in dit nieuwe hoofdstuk in mijn leven,’ zei ik en ik leunde over de oceaan aan ivoorkleurige stof om hem een zoen op zijn wang te geven.

‘Zo ken ik je weer,’ zei hij met een stem die overliep van liefde en trots.

Een grote bruiloft met een witte jurk stond nooit zo hoog op mijn verlanglijst. Maar het leven heeft er een handje van om je plannen om te gooien. Je leert iemand kennen van wie je houdt, je verliest iemand van wie je houdt, en ineens sta je slagroomsjesjurken te passen en boek je een kerk en een zaal. Deze bruiloft was vooral ook een hommage aan mama, want dit was háár droom voor mij geweest.

Ik weet nog dat ik tegen Finn zei: ‘Ze zou je geweldig hebben gevonden.’ We hadden de steden achter ons gelaten en reden nu door de dorpen en dorpjes op weg naar mijn ouderlijk huis voor zijn eerste ontmoeting met mijn vader.

Finn had een hand van het stuur gehaald en een warm kneepje in die van mij gegeven. ‘Als ze ook maar een beetje op jou leek, zou ik haar ook geweldig gevonden hebben. Maar voor nu maak ik me meer zorgen over je vader. Ik zie helemaal voor me dat hij vanavond in de hal gaat patrouilleren voor het geval ik stiekem de logeerkamer uit loop.’

Ik schoot in de lach, al zat hij er eerlijk gezegd niet zo ver naast. ‘Nou ja, je weet hoe vaders zijn.’

‘Nee, niet echt.’

Als ik één superkracht mocht kiezen, dan zou ik de tijd willen kunnen terugdraaien en dan nam ik mijn onnadenkende opmerking terug.

‘Het spijt me, Finn. Ik –’

‘Geeft niet,’ viel hij me in de rede, en hij begon ergens anders over, zoals altijd als zijn ouders ter sprake kwamen. ‘En, denk je dat één fles

whisky genoeg is om hem mee te lijmen, of had ik toch voor een hele kist moeten gaan?

‘Pa vindt jou ook geweldig,’ had ik gezegd. ‘Iedereen vindt jou met-  
een geweldig.’

Finn hield zijn blik op de weg gericht, maar het wrange trekje om zijn mond ontging me niet.

‘Behalve jij.’

## 2

### DE EERSTE ONTMOETING

Zeven jaar geleden

‘Haar opgestoken of los?’ vroeg ik toen ik het piepkleine keukentje van ons appartement in liep, waar Hannah druk op haar telefoon aan het scrollen was. Ze legde hem neer en keek kritisch naar zowel mijn haar als de outfit die ik had uitgekozen. De nette zwarte broek en het getailleurde bloesje hadden er twee minuten eerder in de spiegel op mijn slaapkamer nog leuk uitgezien, maar ze maakten niet de reactie los waar ik op had gehoopt.

‘Dus je gaat solliciteren voor een baantje in de bediening?’

Ik trok een gezicht om haar valse opmerking en liet mijn greep los op de knot die ik omhooghield, boven op mijn hoofd. Mijn haar viel over mijn schouders, waardoor mijn hele uitstraling zachter werd.

‘Beter,’ verklaarde mijn vriendin.

‘Ik wilde er gewoon professioneel uitzien... en intelligent.’

‘Slim zijn hangt niet af van een verstandig kapsel,’ zei Hannah met een grijns en ze haalde haar hand door de roze puntjes van haar stekeltjes. Met een IQ waarmee ze zo lid van Mensa kon worden, kostte het Hannah nooit moeite om serieus genomen te worden, ondanks dat kapsel waar ze zo de concurrentie met een paradijsvogel mee aan kon.

‘Goed punt,’ gaf ik toe, ‘maar er hangt te veel af van dit gesprek. Ik kan het niet verpesten omdat ik er niet geloofwaardig uitzie.’

‘Maar is het niet de bedoeling dat je die baan krijgt omdat je goed kunt schrijven en niet omdat je eruitziet als een bibliothecaresse uit de jaren vijftig?’ zei ze plagerig, en ze pakte haar stuk toast op en verslond het in twee gigantische happen. Voor iemand die zo klein was als zij had Hannah een enorme eetlust. Ik had geen idee waar alle calorieën die ze tot zich nam bleven, maar er bleven er maar heel weinig aan haar

slanke lichaam hangen. ‘En ik vind dat je geweldig schrijft,’ verklaarde ze trouwhartig.

Ik schonk haar een dankbare glimlach, terwijl ik hoopvol de koffiepote pakte. Er zat nog krap één kopje in en ik dronk langzaam, terwijl ik nog maar eens de artikelen met mijn naam eronder bekeek die ik op mijn iPad geüpload had. ‘Van welke zouden ze het meest onder de indruk zijn? Ik heb echt geen idee. Het stuk over de katten die uit de boom gered moest worden of de gekte rondom de jamwedstrijd van de vereniging voor plattelandsvrouwen?’

‘Dat over de katten, natuurlijk,’ zei Hannah, en ze drukte een vuist tegen haar hart. ‘Dat is overduidelijk een Pulitzer-prijs waard.’

Ik snoof en het scheelde niks of ik had mijn koffie over mezelf en door de keuken geïroest.

‘Het wordt hier zo saai als je gaat verhuizen,’ zei ik, wat hardop uitgesproken klaaglijker klonk dan in mijn hoofd. Ik wilde niet dat ze zich verdrietig of schuldig zou voelen, al zag ik beide emoties heel even op-laaien in haar felblauwe ogen. Nadat we jarenlang een reeks uitgewoonde appartementen hadden gehuurd, hadden Hannah en ik de sprong gewaagd en hadden we samen een woning gekocht. We hadden toen alleen niet stilgestaan bij wat er zou gebeuren als een van ons weg zou willen en de ander niet.

Ik kon me de avond dat ze thuisgekomen was na haar date met William, met wie ze al een halfjaar iets had, nog levendig herinneren. Ze kwam de zitkamer in met een bezorgde blik en een gekweld gezicht. Ik had automatisch een fles wijn, twee glazen en een doos tissues gepakt, want ik vreesde het ergste. Maar ik had ongelijk; William had het niet uitgemaakt. Sterker nog, hij had precies het tegenovergestelde gedaan.

‘Hij heeft me gevraagd om bij hem in te trekken,’ zei ze op een toon alsof ze gedwongen werd om iets illegaals te doen.

‘Wat een rotzak,’ zei ik met een stalen gezicht. Ik was zo opgelucht dat hij haar hart niet had gebroken dat het even duurde voor het tot me doordrong dat het waarschijnlijk mijn éígen hart was dat eraan zou gaan. ‘En toen zei jij...?’

Ze beet op haar lip alsof ze haar glimlach wilde onderdrukken, maar die brak toch los; ik zag hem in haar ogen.

‘Ik zei ja.’

Ik knoeide met de wijn en we huilden en knuffelden en citeerden *Friends* door te beweren dat dit ‘het einde van een tijdperk’ was. Maar de harde waarheid van de situatie drong pas later tot me door. Ik zou niet alleen mijn huisgenoot kwijtraken, maar het appartement misschien ook.

‘Misschien kan ik gewoon mijn helft blijven betalen; dat begrijpt William vast wel,’ suggereerde Hannah lichtzinnig.

‘Doe niet zo gek. Dat zou totaal niet eerlijk zijn,’ vond ik. ‘En trouwens, er is een vacature voor journalist bij een tijdschrift waar ik op ga solliciteren. Als ik die baan krijg, kan ik zelf de hypotheek wel betalen.’ Zolang ik geen geld uitgeef aan overbodige dingen, zoals eten, dacht ik er in stilte achteraan.

Of ik die baan zou krijgen was trouwens een heel groot vraagteken, want het zou betekenen dat ik heel veel sporten op de ladder zou overslaan, en zomaar ineens van nederig verslaggevertje bij een plaatselijk krantje zou overstappen naar de functie van journalist bij een bekende glossy. Maar ik moest het hoe dan ook proberen.

Hoewel de ochtendspits tegen die tijd opgelost had moeten zijn, was het nog steeds verrassend druk op de weg. De drie kwartier die ik voor de zekerheid had ingebouwd, werden opgeslokt door langzaam rijdend verkeer, kapotte stoplichten en een geschaarde vrachtwagencombinatie. En om het allemaal nog erger te maken, had de airco in mijn auto niet door dat het een superberoerde dag was om de geest te geven. ‘Het is extreem heet voor september,’ kraaide de radiopresentator verrukt. Ik zette hem midden in zijn zin uit.

Tegen de tijd dat ik het eerste bord naar het businesspark zag, lag er een waas van zweet op mijn voorhoofd zodat mijn foundation langzaam oploste. Ik draaide de parkeerplaats op, in paniek toen ik op het dashboardklokje zag hoe laat het was. Mijn gesprek was al over een kwartier.

Het kantoor van *Glow* zat in een hoog gebouw met een façade van blauw glas, zodat het eruitzag als een gigantische gletsjer die een afslag had gemist en ergens in de stad terechtgekomen was.

*Als ik nou maar snel een plekje vind om te parkeren red ik het nog wel,* hield ik mezelf voor toen ik aan het eerste van een paar vruchteloze rondjes over de parkeerplaats begon. En toen ineens zag ik vlak voor me een auto achteruitsteken. Ik ging op mijn rem staan en zette mijn richtingaanwijzer aan. Het duurde eeuwen voor de bestuurder zijn plek uit was en mijn lage pump hing al boven mijn gaspedaal toen er ineens uit het niets een andere auto de vrije plek in dook. Niet alleen had hij de plek gestolen waar ik zo geduldig op had staan wachten, hij was ook nog eens verkeerd om de parkeerplaats over gereden.

Ik doe niet aan schelden in het verkeer, tenminste tot dan toe niet, maar zonder nadenken riep ik nu: 'Dat méén je niet!' terwijl ik met mijn vlakke hand een klap op mijn claxon gaf en de stille ochtend doorkliefde met mijn kordate getoeter. Ik zag dat de chauffeur stil bleef staan en toen snel de parkeerplaats scande. Aangezien ik de enige andere bestuurder was die op zoek was naar een plek, hoefde hij geen genie te zijn om te snappen dat ik net dat lawaai had gemaakt. De bestuurder keek me recht aan door onze voorruit en ik gooid mijn handen omhoog; de onofficiële weggebruikerscode voor '*what the fuck?*'

Door de rode mist van mijn woede zag ik ineens een flits van een wit gebit. Zat die gast nou serieus naar me te lachen? Ik wist vrij zeker dat ik zijn lippen een woord zag vormen, misschien iets als 'sorry'. Als dat zo was, dan verspilde hij zijn tijd, want ik was niet in de stemming om hem te vergeven. En toen, om het nog erger te maken, draaide hij ook nog eens zijn raampje omlaag.

'Sorry, maar ik ben echt heel laat voor een afspraak.' Hij schonk me nog een keer zo'n blinkende glimlach. Ik nam aan dat hij daardoor normaal gesproken met al zijn wandaden wegkwam. Nou, vandaag dus niet, en zeker niet bij mij.

Zelf draaide ik mijn raampje ook open. 'Dat was mijn plek!' schreeuwde ik, en ik stak mijn hoofd uit het raam als een hond tijdens een lange autorit.

Zijn stem was van nature luider dan die van mij; hij hoefde zich niet in bochten te wringen om zich verstaanbaar te maken.

'Nou, technisch gezien is het pas jouw plek als je erop staat,' rede-

neerde hij doodkalm, alsof hij helemaal niet mijn kans op de baan die ik zo hard nodig had aan het verpesten was. ‘Zoals ik al zei, ik ben al te laat en’ – hij wierp een blik op zijn horloge en keek mij toen weer aan – ‘al vind ik dit nog zo gezellig, lekker naar elkaar schreeuwen over een parkeerterrein, ik móét nu echt opschieten.’

Mijn mond kon maar niet beslissen of hij open wilde vallen om zijn brutaliteit of juist woedend dicht wilde klappen. Ik was nog steeds aan het wikken toen hij uit zijn wagen stapte en op het glazen gebouw afstevende. Daarvoor moest hij bijna recht voor me langslopen en ik moest me onwijs beheersen om niet dreigend op mijn gaspedaal te trappen. Niet dat ik zo woest was dat ik hem ook écht van zijn sokken zou rijden, maar het zou wel leuk zijn geweest om hem zo te laten schrikken dat die zelfingenomen trek van zijn gezicht verdween.

Hij keek nog een laatste keer mijn kant op voor hij in het doolhof van geparkeerde voertuigen verdween en hij had zelfs nog het lef om even snel naar me te zwaaien. Ik had in mijn hele leven nog nooit zo snel zo’n ontzettende hekel aan iemand gekregen.

Eerste druk november 2023

Oorspronkelijke titel *Six Days*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus Ltd, part of Bloomsbury Publishing Plc

Copyright © 2022 Dani Atkins

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Head of Zeus

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 261 6613 6

ISBN e-book 978 90 261 6614 3

ISBN luisterboek 978 90 261 6615 0

NUR 302

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.